

„Uram, hát ővele mi lesz?” (Jn 21,21)

A történetben Péter a feltámadt Jézussal beszélget. A tanítványokban még él a keresztre feszítés utáni félelem, amit még Jézus közvetlen közelsége sem tud teljesen elűzni. Aggódnak, tudni szeretnék, hogy mi vár rájuk. Péter rákérdez Jézusnál, hogy Jánosra milyen sors vár. Talán azt reméli, hogy a kérdés olyan beszélgetést indít el, amelynek során az ő jövőbeli sorsára is fény derülhet.

Jézus – mint annyiszor – most is kitérő választ ad, és elvágja a beszélgetés fonalát: „mit törődöl vele?” Na de miért ez a titkolózás? Miért nem akar Jézus beszélni a jövőről? Az ószövetségi szentírás már említi a jóslás tilalmát: „...semmit se kérdezzetek a jósoktól, hogy tisztátalanná ne tegyétek magatokat általuk.” (Lev 19,31b) De miért???

Úgy gondolom, földi életünkben az a feladatunk, hogy bármilyen körülmények közé kerülünk is, tegyük azt, amit Jézus tenne. Legyünk olyanok, amilyenek az Atya megálmodott bennünket. Nem az a dolgunk, hogy azt kutassuk, hogy milyen körülmények közé fogunk kerülni a jövőben. Az a fair játék, ha mindig az adott körülmények között tudunk emberként, Isten gyermekeként viselkedni. Jézus meg is mondja Péternek, mi a teendője ahelyett, hogy a jövőt kutatná: „Te kövess engem!”

A jövőt általában azért szeretné tudni az ember, hogy ha nem kedvező számára, akkor lehetőleg változtassa meg, kerülje el a nehéz körülményeket. És épp ezzel akadályozza meg, hogy kipróbálja magát, hogy önismeretre jusson, hogy Istenben gazdagodjon. Elsumákolja a vizsgát, amiből olyan sokat tanulhatna.

Ne révedjünk a múltba, ne kutassuk a jövőt! Éljük a jelenben, éljük meg Istennel egységben azt az élethelyzetet, amit az élet elénk tár. Arra figyeljünk, hogy az adott helyzetben mit teszünk, milyenné formálódunk. Minden pillanatunkat éljük át a tudatosság magas fokán – most éljük!

Miklós Tibor, Keres, Székesfehérvár